prolet memo #2

τα εργατικά συμφέροντα πρώτα και πάντα!

η εργατική τάξη
είναι εδώ
και είναι

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ!

Η πολυεθνικότητα του κεφαλαίου δεν είναι κάτι το κρυφό και το άγνωστο. Αλλωστε, τα βέλη πολλών στρέφονται απέναντι στις κακές «πολυεθνικές» και τα «μονοπώλια». Ποιος όμως θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι η πολυεθνικότητα της εργατικής τάξης- όλων των εργατικών τάξεων σε όλες τις χώρες του "αναπτυγμένου" κόσμου – είναι, επίσης, μια κοινή παραδοχή;

Ένας τέτοιος ισχυρισμός μπορεί να φαντάζει εκτός πραγματικότητας μόνο μέσα από τα παραμορφωτικά γυαλιά των ιδεολογιών. Χρόνια τώρα προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν υπάρχει καν αυτό που λέμε «εργατική τάξη»…

Λιγές 10ετίες νωρίτερα, μετά από τους μαζικούς εργατικούς αγώνες των δεκαετιών του '60 και του '70, ένα μεγάλο μέρος της βιομηχανικής παραγωγής «μετακόμισε» από την ευρώπη και τη βόρεια αμερική προς την Ασία. Από τη δεκαετία του '80 και μετά αυτό αποτέλεσε πάγια τακτική των αφεντικών. Εκεί, στον «τρίτο κόσμο», οι εργάτες και οι εργάτριες ζούσαν κάτω από αυταρχικά καθεστώτα, οι εργατικοί αγώνες ήταν εξαιρετικά δύσκολοι και τα μεροκάματα πολύ χαμηλότερα από ότι στον «αναπτυγμένο» κόσμο.

Η μετακόμιση βιομηχανιών στον «τρίτο κόσμο» συνοδεύτηκε από την έκρηξη του τομέα των υπηρεσιών. Παλιές μορφές εργασίας άρχισαν να εκλείπουν ή και εξαφανίστηκαν, αλλά και πολλές νέου τύπου, πιο «καθαρες», δουλειές εμφανίστηκαν - και είναι, κάθε φορά, η εργατική τάξη που ζει δουλεύοντας σε αυτές. Ενώ όλα αυτά συντελούνταν, οι «βρώμικες» και κουραστικές δουλειές καθόλου δεν έπαψαν να υπάρχουν. Δεν μπορούσαν όμως παρά να αφορούν κάποιους Άλλους. Ποιοι και ποιες άραγε θα έκαναν αυτές τις δουλειές, από το καθάρισμα των στάβλων ως τα χαμαλίκια στις οικοδομές και από το καθάρισμα σπιτιών και γραφείων μέχρι το καθάρισμα των δρόμων και των υπονόμων στις πόλεις; Ποιοι θα έκαναν τα φορτώματα και τα ξεφορτώματα στην πλάτη; Ποιοι θα μάζευαν τα φρούτα και ποιες θα ξεσκάτιζαν τους κατάκοιτους γέρους; Ποιοι θα έκαναν όλες αυτές τις δουλειές χωρίς να αναγνωρίζονται σαν εργάτες;

Η απάντηση δεν είναι δύσκολη: μετανάστες και μετανάστριες!!! Και επίτηδες «χωρίς χαρτιά», δηλαδή απαγορευμένοι, δηλαδή ανύπαρκτοι και κυνηγημένοι, χωρίς κανένα δικαίωμα. Αυτοί αντιμετωπίζονταν μόνο σαν «ξένοι» και τα κάθε είδους μαντρόσκυλα του ρατσισμού και του φασισμού, οι κρατικές και οι παρακρατικές συμμορίες των ανθρωποκυνηγών και των δολοφόνων, φρόντιζαν να μην τους επιτρέπουν να οργανωθούν και να παλέψουν για την εργασία και τις ζωές τους, φρόντιζαν να τους κρατούν δια

της βίας φτηνούς μέχρι θανάτου. **Οι μετανάστες και οι μετανάστριες ήταν οι πρώτοι που τους επιβλήθηκε ο φόβος, με όλα τα μέσα. Χρόνια τώρα το παρελθόν και το παρόν των απαγορευμένων εργατών και εργατριών δείχνει το μέλλον που η καπιταλιστική κρίση επιφυλάσσει για το σύνολο των εργατών άσχετα από τη φυλή, το φύλο ή την εθνικότητα. Οι ίδιοι μηχανισμοί, έχοντας ωριμάσει τα τελευταία 20 και πλέον χρόνια στρεφόμενοι ενάντια στους μετανάστες εργάτες και εργάτριες, αναλαμβάνουν να παίξουν το ρόλο του τοποτηρητή του φόβου απέναντι στο σύνολο της εργατικής τάξης.**

Τα αφεντικά και τα φερέφωνά τους έχουν κάθε συμφέρον να επιβάλλουν τη διαίρεση της εργατικής τάξης. «Ντόπιοι» εναντίον μεταναστών, «ιδιωτικοί» υπάλληλοι εναντίον «δημόσιων»… Η μηχανή της υποτίμησης όμως δουλεύει για όλους. Για πολλά χρόνια οι δημόσιοι υπάλληλοι αδιαφορούσαν για την υποτίμηση της εργασίας στον ιδιωτικό τομέα σαν κάτι που δεν τους άγγιζε, μέσα στην εξασφάλισή τους. Αλλά και αντίστροφα, όταν τελικά ξεκίνησε η μείωση των μισθών στους δημόσιους υπάλληλους, πολλοί εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα χάρηκαν. Όχι πολύ μετά, ο βασικός μισθός μπήκε στον πάγκο του χασάπη. Οι διαβαθμίσεις των μισθών έδωσαν τη θέση τους στη διαβαθμισμένη υποτίμησή τους. Το κάτω άκρο αυτής της υποτίμησης είναι η ανεργία, ο μηδενικός χρόνος εργασίας, ο μηδενικός μισθός.

Ο αριθμός των εργατών και των εργατριών που μένουν χωρίς δουλειά πολλαπλασιάζεται και τα αφεντικά μας καλούν να φαγωθούμε μεταξύ μας για τα ψίχουλα που μας πετάνε ή αλλιώς να κλειστούμε στην προσωπική μας δυστυχία σαν απόκληροι του καπιταλισμού. Εν τω μεταξύ, στρατόπεδα συγκέντρωσης δημιουργούνται για τους μετανάστες και τις μετανάστριες, που παρουσιάζονται σαν ανθρώπινο περίσσευμα. Η απαγόρευση της εργασίας φτάνει μέχρι την υποτίμηση και την απαγόρευση της ίδιας της ζωής. Κάποιοι θα ισχυριστούν ότι αυτό αφορά μοναχά αυτούς τους Άλλους. Ο καθένας θέλει να πιστεύει ότι μπορεί να τη γλιτώσει. Η αλήθεια είναι ότι όσοι θέλουν να αισθανθούν δυνατοί και λιγότερο «κακομοίρηδες» ψάχνουν να πατήσουν σε όσους θεωρούν αδύναμους. Εδώ βρίσκει τη θέση του ο ρατσισμός. Το «δουλειά στους έλληνες» συνδυάζεται σαν σύνθημα με το «έξω οι ξένοι»· και η ανεργία αυξάνεται, οι όροι εργασίας χειροτερεύουν…

Σαν εργάτες και εργάτριες, δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε μόνο τη φτώχια της τσέπης, άλλα πρώτα και κύρια τη φτώχια του μυαλού και της καρδιάς. Αυτή είναι που δίνει το έδαφος στη βαρβαρότητα και τον κυνισμό, που εξαπλώνονται σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής, σε ένα πόλεμο "όλων εναντίον όλων" και πολύ περισσότερο εναντίον των μεταναστών και των μεταναστριών.

Στην πραγματικότητα, η διαχείριση της ανεργίας σαν εθνική υπόθεση μόνο τα αφεντικά και τα τσιράκια τους μπορεί να εξυπηρετεί και συμβάλλει στην ολοένα και βιαιότερη υποτίμησή μας. Η εργατική απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι αντίθετη στα συμφέροντα των αφεντικών και στη φασιστική προπαγάνδα που τα υποστηρίζει.

Το εργατικό συμφέρον απέναντι στην αύξηση της ανεργίας προτάσσει τον αγώνα για τη μείωση του χρόνου εργασίας, με αύξηση του βασικού μισθού. Είναι απλό και λογικό: λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους! Να μια στόχευση που αφορά το σύνολο της σύγχρονης πολυεθνικής εργατικής τάξης!

Η πολυεθνικότητα της εργατικής τάξης είναι η πιο καταραμένη και επικίνδυνη πραγματικότητα για τα αφεντικά μας, που έχουν συμφέρον να απαγορεύουν κάθε της έκφραση. Αν, λοιπόν, τα αφεντικά μας έχουν όφελος να μας κρατούν διαιρεμένους για να πετύχουν την υποτίμηση όλων μας, η δική μας απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι η αντίστροφη. Ντόπιοι και μετανάστες, άντρες και γυναίκες ως εργάτες και εργάτριες είμαστε οι πραγματικοί και οι μοναδικοί δημιουργοί του πλούτου αυτού του κόσμου! Είμαστε αυτοί και αυτές που μπορούν να γνωρίζουν σε βάθος την οργάνωση της εκμετάλλευσης της εργασίας, από πρώτο χέρι, σε όλους τους κλάδους εργασίας. Μόνο μέσα από τους συλλογικούς μας αγώνες, και ενάντια σε κάθε εθνικό ή άλλο διαχωρισμό, μπορούμε να διεκδικήσουμε την ανατίμησή μας!

Οι μετανάστες εργάτες είναι αδέρφια μας!

salonica@autonomia.gr
...για την εργατική
αυτονομία
1/2013